

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 27. marts 2020
(OR. en)

Interinstitutionel sag:
2020/0030(NLE)

6418/20
ADD 1

SOC 114
EMPL 97
ECOFIN 143
EDUC 80

FORSLAG

fra: Jordi AYET PUIGARNAU, direktør, på vegne af generalsekretæren for
Europa-Kommissionen

til: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekretær for Rådet for Den
Europæiske Union

Komm. dok. nr.: COM(2020) 70 final ANNEX

Vedr.: BILAG til Forslag til RÅDETS AFGØRELSE om retningslinjer for
medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker

Hermed følger til delegationerne dokument - COM(2020) 70 final ANNEX.

Bilag: COM(2020) 70 final ANNEX

Bruxelles, den 26.2.2020
COM(2020) 70 final

ANNEX

BILAG

til

**Forslag til
RÅDETS AFGØRELSE**

om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker

BILAG

Retningslinje 5: Skabe øget efterspørgsel efter arbejdskraft

Medlemsstaterne bør aktivt fremme en bæredygtig social markedsøkonomi samt fremme og støtte investeringer i skabelsen af job af høj kvalitet. Med henblik herpå bør de mindske de hindringer for nyansættelse, som virksomheder møder, fremme ansvarligt entreprenørskab og reel selvstændig erhvervsvirksomhed samt navnlig støtte oprettelsen af og væksten i mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, herunder gennem adgang til finansiering. Medlemsstaterne bør aktivt fremme udviklingen af den sociale økonomi, fremme social innovation, sociale virksomheder og tilskynde til disse innovative arbejdsformer, skabe jobmuligheder af høj kvalitet og sociale fordele på lokalt plan.

Skattebyrden bør flyttes fra arbejdskraftbeskatning til andre beskatningskilder, der i højere grad støtter beskæftigelse og inklusiv vækst, og som samtidig er på linje med klima- og miljømål, under hensyntagen til skattesystemets omfordelende virkning, samtidig med at der værnes om indtægterne til passende social beskyttelse og vækstfremmende udgifter.

Medlemsstater, der har indført nationale mekanismer til fastlæggelse af lovbestemt mindsteløn, bør sikre en reel inddragelse af arbejdsmarkedets parter på en gennemsigtig og forudsigelig måde, således at lønningerne kan justeres tilstrækkeligt i forhold til udviklingen i produktivitet, og der sikres rimelige lønninger, der giver en anstændig levestandard, idet der lægges særlig vægt på de lavere og mellemste indkomstgrupper med henblik på opadgående konvergens. Disse mekanismer bør tage hensyn til økonomiske resultater i de forskellige regioner og sektorer. Medlemsstaterne bør fremme social dialog og kollektive forhandlinger med henblik på lønfastsættelse. Medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter bør i respekt for den nationale praksis og gennem kollektive overenskomster eller passende lovbestemte mindstelønninger sikre, at alle arbejdstagere har ret til tilstrækkelige og fair lønninger, idet der tages hensyn til den deraf følgende indvirkning på konkurrenceevne, jobskabelse og fattigdom blandt personer i arbejde.

Retningslinje 6: Styrke udbuddet af arbejdskraft og forbedre adgangen til beskæftigelse, færdigheder og kompetencer

På baggrund af teknologiske og miljømæssige omstillinger samt demografiske forandringer bør medlemsstaterne fremme bæredygtighed, produktivitet, beskæftigelsesegnethed og menneskelig kapital, der støtter relevant viden og relevante færdigheder og kompetencer gennem hele livet alt efter de aktuelle og fremtidige behov på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør også tilpasse og investere i deres uddannelsessystemer for at tilbyde inklusiv uddannelse af høj kvalitet, herunder erhvervsrettet uddannelse. Medlemsstaterne bør arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter, uddannelsesudbydere, virksomheder og andre interessenter for at afhjælpe strukturelle svagheder i deres uddannelsessystemer og forbedre deres kvalitet og arbejdsmarkedsrelevans også med henblik på at muliggøre miljømæssig omstilling. Der bør lægges særlig vægt på udfordringer for lærerfaget. Uddannelsessystemerne bør udstyre alle lærende med de vigtigste kompetencer, herunder grundlæggende og digitale færdigheder samt tværgående færdigheder, der skal skabe grundlag for tilpasningsevne senere i livet. Medlemsstaterne bør stræbe efter at sikre, at retten til uddannelse kan

overføres ved erhvervsskift, herunder gennem individuelle læringskonti, når det er relevant. De bør sætte alle i stand til at foregribe og bedre tilpasse sig arbejdsmarkedets behov, navnlig gennem løbende omskoling og opkvalificering, med henblik på at støtte fair og retfærdige omstillinger for alle, idet de sociale resultater styrkes, manglen på arbejdskraft afhjælpes og økonomiens generelle modstandsdygtighed over for chok forbedres.

Medlemsstaterne bør fremme lige muligheder for alle ved at afhjælpe uligheder i uddannelsessystemerne, herunder ved at give adgang til førskoleundervisning af god kvalitet. De bør højne det generelle uddannelsesniveau, nedbringe antallet af unge, der forlader skolen for tidligt, sikre øget adgang til og gennemførelse af videregående uddannelser og øge voksnes deltagelse i efter- og videreuddannelse, navnlig blandt lærende fra ugunstigt stillede miljøer, som er de lavest kvalificerede. Idet medlemsstaterne tager hensyn til nye krav i digitale, grønne og aldrende samfund, bør de styrke arbejdsbaseret læring i deres systemer for erhvervsrettet uddannelse (VET-systemer) (herunder ved hjælp af effektive lærlingeuddannelser af høj kvalitet) og øge antallet af personer med en afsluttende eksamen inden for naturvidenskab, teknologi, ingeniørvirksomhed og matematik både i VET-systemer på mellemniveau og på videregående uddannelser. Derudover bør medlemsstaterne øge de videregående uddannelsers og forskningens relevans for arbejdsmarkedet, forbedre færdighedsovervågning og -prognostisering, gøre færdighederne mere synlige og kvalifikationer sammenlignelige, herunder de færdigheder og kvalifikationer, der opnået i udlandet, og øge mulighederne for at få anerkendt og valideret færdigheder og kompetencer, der er erhvervet uden for det formelle uddannelsessystem. De bør opgradere og udvide udbuddet og udnyttelsen af fleksibel erhvervsrettet efter- og videreuddannelse. Medlemsstaterne bør også hjælpe lavtuddannede voksne til at opretholde eller udvikle deres langsigtede beskæftigelsesegnet ved at øge adgangen til og udnyttelsen af læringsmuligheder af høj kvalitet ved hjælp af gennemførelsen af opkvalificeringsforløb, herunder en vurdering af færdigheder, et tilbud om uddannelse, der matcher mulighederne på arbejdsmarkedet, samt validering og anerkendelse af de erhvervede færdigheder.

Medlemsstaterne bør give arbejdsløse og inaktive personer effektiv, rettidig, koordineret og skræddersyet bistand i form af støtte til jobsøgning, uddannelse og omskoling og adgang til andre støttetjenester. Samlede strategier, der omfatter en tilbundsående arbejdsløshedsvurdering, bør tilstræbes snarest muligt med henblik på at forebygge og væsentligt nedbringe langtidsledigheden og den strukturelle arbejdsløshed. Ungdomsarbejdsløsheden og problemet med unge, som hverken er i beskæftigelse eller under uddannelse, bør fortsat behandles gennem forebyggelse af skolefrafald og strukturel forbedring af overgangen fra skole til arbejdsliv, herunder gennem fuld gennemførelse af ungdomsgarantien¹.

Medlemsstaterne bør sigte mod at fjerne hindringer for og manglende incitament til arbejdsmarkedsdeltagelse og skabe incitament hertil, navnlig for personer med lav indkomst, sekundære forsørgere og de personer, der befinder sig længst væk fra arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør støtte et arbejdsmiljø, der er tilpasset personer med handicap, herunder gennem målrettede finansielle støttetiltag og tjenesteydelser,

(¹) EUT C 120 af 26.4.2013, s. 1.

som sætter personer med handicap i stand til at deltage på arbejdsmarkedet og i samfundet.

Medlemsstaterne bør sikre ligestilling mellem kønnene og øget arbejdsmarkedsdeltagelse blandt kvinder, herunder ved at sikre lige muligheder og karriereudvikling og fjerne hindringer for deltagelse i lederskab på alle niveauer af beslutningstagningen. Løngabet mellem mænd og kvinder bør tackles. Der bør sikres lige løn for samme arbejde eller arbejde af samme værdi samt løngennemsigtighed. Forening af arbejds-, familie- og privatliv for både kvinder og mænd bør fremmes, navnlig gennem adgang til økonomisk overkommelig langtidspleje, førskoleundervisning og børnepasning af høj kvalitet. Medlemsstaterne bør sikre, at forældre og andre med omsorgsforpligtelser gives mulighed for at benytte sig af passende familieorlovsordninger og fleksible arbejdsordninger med henblik på at forene arbejds-, familie- og privatliv, og bør fremme en afbalanceret udnyttelse af disse rettigheder mellem kvinder og mænd.

Retningslinje 7: Forbedre arbejdsmarkedernes funktion og effektiviteten af den sociale dialog

For at drage fordel af en dynamisk og produktiv arbejdsstyrke, nye arbejdsmønstre og forretningsmodeller bør medlemsstaterne arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter om at sikre fair, gennemsigtige og forudsigelige arbejdsvilkår og samtidig sikre balance mellem rettigheder og forpligtelser. De bør mindske og forhindre segmentering på arbejdsmarkedet, bekæmpe sort arbejde og fremme overgangen til tidsubegrænsede ansættelsesforhold. Jobbeskyttelsesregler, arbejdsret og institutioner bør alle sikre både passende rammer for ansættelse og tilstrækkelig fleksibilitet til arbejdsgiverne, så de hurtigt kan tilpasse sig ændringer i den økonomiske kontekst, samtidig med at der opretholdes passende sikkerhedsforanstaltninger og et sundt, sikkert og veltilpasset arbejdsmiljø for arbejdstagerne, som beskytter arbejdstagerrettighederne og sikrer social beskyttelse. Ansættelsesforhold, der fører til usikre arbejdsvilkår, bør hindres, herunder for platformsarbejders vedkommende og ved at bekæmpe misbrug af atypiske kontrakter. Der bør sikres adgang til effektiv og upartisk tvistbilæggelse og ret til genoprejsning, herunder passende erstatning, i tilfælde af uberettiget afskedigelse.

Politikkerne bør sigte mod at forbedre og støtte deltagelse i og matchning på arbejdsmarkedet samt erhvervsskift. Medlemsstaterne bør effektivt aktivere og støtte personer, der kan deltage på arbejdsmarkedet. Medlemsstaterne bør styrke effektiviteten af de aktive arbejdsmarkedspolitikker ved at øge deres målrettethed, rækkevidde, dækning og sammenkædning med indkomststøtte til de arbejdsløse, mens de søger arbejde, og med udgangspunkt i deres rettigheder og forpligtelser. Medlemsstaterne bør tilstræbe mere effektive og virkningsfulde offentlige arbejdsformidlinger ved at sikre rettidig og skræddersyet bistand til at støtte jobsøgende, understøtte efterspørgslen efter arbejdskraft og gennemføre resultatbaseret forvaltning.

Medlemsstaterne bør give de arbejdsløse passende arbejdsløshedsunderstøttelse af en rimelig varighed i overensstemmelse med deres bidrag og de nationale regler for støtteberettigelse. Disse ydelser bør ikke skabe manglende incitament til en hurtig tilbagevenden til arbejdsmarkedet og bør være ledsaget af aktive arbejdsmarkedspolitikker.

Mobiliteten blandt lærende og arbejdstagere bør støttes i passende grad ud fra en målsætning om at forbedre beskæftigelsesegnetheden og færdigheder og fuldt ud at udnytte potentialet på det europæiske arbejdsmarked, samtidig med at der sikres fair

vilkår for alle med aktiviteter på tværs af grænser og der sker en intensivering af det administrative samarbejde mellem de nationale forvaltninger med hensyn til mobile arbejdstagere. Hindringer for mobilitet inden for almen uddannelse og erhvervsuddannelse, for overførsel af arbejdsmarkedspensioner og personlige pensioner og for anerkendelse af kvalifikationer bør fjernes, og anerkendelse af kvalifikationer bør gøres nemmere. Medlemsstaterne bør træffe foranstaltninger til at sikre, at administrative procedurer ikke udgør en unødvendig hindring for, at en arbejdstager kan påbegynde et ansættelsesforhold i en anden medlemsstat, herunder for grænsearbejdere. Medlemsstaterne bør desuden forhindre misbrug af de gældende regler og aktivt forholde sig til de underliggende årsager til potentiel "hjerneflugt" fra visse regioner, herunder ved hjælp af passende regionale udviklingsforanstaltninger.

Medlemsstaterne bør med udgangspunkt i deres eksisterende nationale praksis og med henblik på at opnå en mere effektiv social dialog og bedre socioøkonomiske resultater sikre en rettidig og meningsfuld inddragelse af arbejdsmarkedets parter i udformningen og gennemførelsen af beskæftigelsesmæssige, sociale og, hvis det er relevant, økonomiske reformer og politikker, herunder ved at yde støtte til øget kapacitet hos arbejdsmarkedets parter. Medlemsstaterne bør fremme social dialog og kollektive forhandlinger. Arbejdsmarkedets parter bør tilskyndes til at forhandle og indgå kollektive overenskomster på områder, der er relevante for dem, i fuld respekt for deres uafhængighed og retten til kollektive skridt.

Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne med udgangspunkt i deres eksisterende nationale praksis tage hensyn til erfaringerne med beskæftigelse og sociale spørgsmål hos de relevante civilsamfundsorganisationer.

Retningslinje 8: Fremme lige muligheder for alle, støtte social inklusion og bekæmpe fattigdom

Medlemsstaterne bør fremme rummelige arbejdsmarkeder, der er åbne for alle, ved at iværksætte effektive foranstaltninger til bekæmpelse af alle former for forskelsbehandling og fremme af lige muligheder for underrepræsenterede grupper på arbejdsmarkedet, idet de lægger behørig vægt på den regionale og territoriale dimension. De bør sikre ligebehandling med hensyn til beskæftigelse, social beskyttelse, sundheds- og langtidspleje, uddannelse og adgang til varer og tjenesteydelser, uanset køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Medlemsstaterne bør modernisere de sociale beskyttelsessystemer for at yde tilstrækkelig, effektiv, virkningsfuld og bæredygtig social beskyttelse igennem alle faser af en persons liv, idet social inklusion og opadgående social mobilitet fremmes, der gives incitamenter til at deltage på arbejdsmarkedet og uligheder afhjælpes, herunder gennem udformningen af deres skatte- og socialsikringssystemer. En supplerende af de universelle strategier med udvalgte strategier vil forbedre effektiviteten af de sociale beskyttelsessystemer. Moderniseringen af de sociale beskyttelsessystemer bør føre til bedre adgang, kvalitet, tilstrækkelighed og bæredygtighed.

Medlemsstaterne bør udvikle og integrere de tre områder af aktiv inklusion: Tilstrækkelig indkomststøtte, rummelige arbejdsmarkeder og adgang til støttetjenester af høj kvalitet, der opfylder individuelle behov. De sociale beskyttelsessystemer bør sikre tilstrækkelige mindsteindkomstydelser for alle, som ikke har tilstrækkelige ressourcer, og fremme social inklusion ved at tilskynde mennesker til at deltage aktivt på arbejdsmarkedet og i samfundet, herunder ved hjælp af målrettede sociale tjenesteydelser.

Et udbud af tjenesteydelser af høj kvalitet, der er økonomisk overkommelige og tilgængelige, såsom førskoleundervisning og børnepasning, skolefritidsordning, uddannelse, bolig, sundheds- og langtidspleje, er en nødvendig forudsætning for at sikre lige muligheder. Der bør lægges særlig vægt på at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, herunder fattigdom blandt personer i arbejde og børnefattigdom. Medlemsstaterne bør sikre, at alle, herunder børn, har adgang til grundlæggende tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør sikre, at trængende og udsatte mennesker gives adgang til passende sociale boliger eller tilstrækkelig boligstøtte. Der bør tages hensyn til de særlige behov, herunder for tilgængelighed, som personer med handicap har i forbindelse med disse tjenesteydelser. Hjemløshed bør bekæmpes målrettet.

Medlemsstaterne bør sikre rettidig adgang til forebyggende og helbredende sundhedspleje og langtidspleje til overkommelige priser og af god kvalitet, samtidig med at de sikrer bæredygtig drift på lang sigt.

I betragtning af den stigende levealder og de demografiske forandringer bør medlemsstaterne sikre pensionssystemernes tilstrækkelighed og bæredygtighed for arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og samtidig sikre, at kvinder og mænd har lige muligheder for at optjene pensionsrettigheder, herunder gennem tillægsordninger, der sikrer en tilstrækkelig indkomst. Pensionsreformer bør understøttes af foranstaltninger til forlængelse af arbejdslivet, som f.eks. forhøjelse af den reelle pensionsalder, og bør udarbejdes inden for rammerne af strategier for aktiv aldring. Medlemsstaterne bør etablere en konstruktiv dialog med arbejdsmarkedets parter og andre relevante interessenter og muliggøre en passende indfasning af reformerne.